

Júlia

Világszerte Nr. 1

Elizabeth Bevarly
Kisorsolt szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Elizabeth Bevarly, 2002 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 629. eredeti címe: *A Daddy for Her Daughters* (Harlequin, Mother 's Day Anthology)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 629. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-067-9

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Sloan Sullivan nem örült neki, amikor a főnöke felkérte, hogy vegyen részt a Segítő Kezek Alapítvány munkájában. Méghozzá nem is csekélységet, hanem egy egész hónapon át tartó segítséget vártak tőle.

Nem mintha Sloan különben nem helyeselte volna, hogy az ügyvédi irodájuk támogatja ezt a jótékonyági szervezetet. Évek óta partner volt a *Parmentier, Barnaby, Shepperton és Ganz*nál, és azóta vett részt a Segítő Kezek nevű szervezet Atlanta város közintézményeit támogató programjában. De most egyszerűen nem volt ideje ilyesmire: erre a hónapra már tele volt a naptára, sőt a március is elég zsúfoltnak tűnt.

Sloan sokáig lapozgatta a határidőnaplóját, de egyetlen olyan februári napot sem talált, amelyet jó szívvvel szabaddá tudott volna tenni a Segítő Kezek számára. Nem, tavasz előtt biztosan nem tud részt venni ebben! És még akkor sem lesz nagyon könnyű időt szakítania a jótékonykodásra. Hiszen márciusban kezdődik az Augusta Nemzeti Golf Klub rendezésében a Mesterek Tornája, amelyen mindig részt szokott venni. A tavasszal elkezdődő partiszezonról már nem is beszélve.

Nem, nyár előtt valószínűleg egyetlen napot sem tud szabaddá tenni a naptárában, úgyhogy a Segítő Kezeknek bizony kicsit várnia kell. Legalább nyár közepéig.

És akkor a munkáról még nem is beszéltünk, pedig abból is volt elég! Örökösödési jogra szakosodott, és ismert, sőt híres ügyvédként Sloannak mindig rengeteg volt a dolga. Minden egyes évszakban, nem csak tavasszal.

Beletúrt sötét hajába, és felemelte a fejét. A pillantása a konferenciaterem füstszerű üvegasztala fölött találkozott a főnöke vizsla tekintetével.

– Őszintén sajnálom, Edgar – mondta Edgar Parmentiernek, a *Parmentier, Barnaby, Shepperton és Ganz Ügyvédi Iroda* egyik névadó partnerének –, de ez most tényleg nagyon rosszkor jött. Tudod jól, hogy általában véve szívesen részt veszek a programban, de most egyszerűen nem megy. Remélem, megérted.

Edgar szúrós pillantást vetett rá, amitől Sloan egyszerre fölöttébb kellemetlenül kezdte érezni magát.

– Hogyne, megértem, Sloan, hogy szereted azt hinni, a világon mindenki olyan gondtalanul és boldogan él, mint te. Ez egy roppant kényelmes felfogás, mert hiszen ha mindenkinek mindene meg lenne, ha mindenkit úgy elkényeztetett volna a sors, mint téged, akkor nem lenne szükség jótékonyági munkára, nem igaz?

– Ne forgasd ki a szavaimat, kérlek! – tiltakozott Sloan, pedig Edgarnak őszintén szólva igaza volt.

Tényleg nem szívesen gondolt arra, hogy másokat sokkal kevésbé kényeztetett el a sors, mint őt. De ki szeret szegénységre, rászorulókra, társadalmi problémákra gondolni a kevéske szabadidejében?

– Én csak a színtiszta igazat mondom – nyakaskodott Edgar. – Azért is berzenkedsz annyira ellene. Ti, Sullivannek túlságosan sokáig éltetek bezárkózva a pompás villatok elefántcsonttoronyába. Itt az idő, hogy a legújabb nemzedék szembesüljön velem, milyen hely is a világ valójában. Gyerünk, mutasd meg, hogy képes vagy leereszkedni az egyszerű halandók közé! Jót fog tenni, meglátod!

Sloan tiltakozni akart, bár tudta, hogy erre nem sok indoka van. Valóban a kivételezett kevesek közé tartozott, hiszen jómódú családba született. A Sullivaneket nemzedékek óta úgy tartották számon, mint Atlanta egyik legtisztéletreméltóbb családját. Ugyanakkor kissé zavarta, hogy Edgar úgy beszélt róla, mintha minden sikerét kizárólag a származásának köszönhetné volna.

Azért pár dolgot a saját erejéből is letett az asztalra, úgy ám!

De Sloan gyorsan elhessegette a sértődöttségét, és próbált a pillanatnyi problémára összpontosítani.

– Kérlek, Edgar, te is tudod, nem arról van szó, hogy nem akarok segíteni... Eddig is számtalanszor megtettem már. Csak most egyszerűen...

– A jótétemények szempontjából nincs olyan, hogy alkalmatlan időpont – vágott a szavába a főnöke. – Még mindig sok a feladat, úgyhogy húzz egyet, légy szíves! Egyik érdekesebb, mint a másik, nem fogsz csalódní, meglátod.

Az ősz hajú Edgar Parmentier az asztal közepén álló felfordított, barna filckalapra mutatott, melyben még vagy kéttucatnyi összehajtogatott papírfecni pihent. Az ügyvédi iroda nyolc partnere közül eddig négyen húztak feladatot, Sloan volt az ötödik. A fennmaradó feladatokat pedig mindig az iroda alkalmazottjai között osztották fel a partnerek, szóval mindenkinek részt kellett vennie a jótékonykodásban, akár akarta, akár nem.

A többség természetesen találta, hogy segít, és a lelke mélyén Sloan is szívesen segített volna, csak ne lenne az a fránya munka! Meg a sok társasági kötelezettség...

Példának okáért teniszezés Bambi Winstonnal. A Nyitott Ajtók Napja Farringdonéknál. Vagy Babs és Leonard Bayard szokásos, éves koktélpártija. Meg persze a munka, munka – minden mennyiségben.

Mostanában főleg Maury és Antoinette MacCorkingdale örökösödési ügye, melyen már hetek óta dolgozott, és nem is számított rá, hogy az elkövetkező egy hónapban le tudja zárni.

– De Edgar! – próbálta megint magához ragadni a szót, csakhogy a főnöke leintette.

– Válassz egyet, azt mondtam! – szólt rá szigorúan, és rövid, vaskos mutatójával könnyörtelenül a kalapra bökött.

Sloan sóhajtott egy nagyot, és kihúzott egy cetlit. Azok a feladatok, melyek a többieknek jutottak, csöppet sem csigázták fel, úgyhogy nem sok jóra számított. Dennis Robinsonnak például minden februári hétvégét az öregek otthonában kellett töltenie, a hálósobák kifestésével. Fred Schwartznak az ingyenkonyha jutott, babot és virslit kellett osztania egy egész hónapig, Lauren Riordannek az anyaotthonba kellett ellátogatnia minden áldott nap, hogy míg az anyukák dolgoznak, felügyeljen a gyerekekre, Anita Spinelli pedig a hó végéig élelmiszercsomagokat állít majd össze a rászorulóknak.

Sloan érthető módon kissé félve nyitotta szét az összehajtogatott papírfecnit.

Vajon milyen kellemetlen feladatot tartogat számomra a sors? Tanítsak ifjúsági dalokat a cserkészeknek? Süssek kekszet a jótékonyági bazárra? Sétáltassam idős, beteg emberek kutyáját?

Ehhez képest megkönnyebbült, amikor elolvasta, mi áll a papíron. A feladat szerencsére megfelelt az érdeklődésének, ráadásul csak hetente két estéjét kellett feláldoznia miatta.

Kosárlabda-segédedzőként kellett részt vennie egy gimnáziumi csapat felkészítésében. A Harcias Vadmacskák nevű kosárcsapat segédedzője vadászbalesetet szenvedett, őt kellett volna helyettesítenie egy hónapon át.

A kosárlabda igen közel állt a szívéhez, a georgiai Wisteria nevű kisvárosban viszont, ahol a Stonewall Jackson Gimnázium állt, viszont még sosem járt. Annyit tudott a helységről, hogy mintegy negyedóra autóútra van Atlantától, mert egyszer keresztülhajtott rajta.

Sloan ugyan sosem edzősködött, de amikor a híres Vanderbilt Egyetemre járt, oszlopos tagja volt az iskola Sárkányok nevű kosárcsapatának, sőt már gimnazista korában is szép eredményei voltak a Dürgő Hófajdokkal, egyszer még országos bajnokságot is nyert az iskolája csapatával. Már mint a méregdrága magániskolák országos bajnokságát...

Márpedig ha húsz éve sikerült győzelemre vezérelnie az iskolatársait, most miért ne sikerülhetne neki ugyanez a Harcias Vadmacskákkal? Végére is szereti a kosárlabdát, és egy kicsit talán ért is hozzá...

Lelki szemei előtt megjelent egy kép, ahogy egy csapat vadmacska ráveti magát egy szegény hófajdra, aki hasztalan rikácsol, de aztán gyorsan elhessegette a fura gondolatot.

Ugyan már, hiszen ezek gimnazista srácok lesznek! És csak heti két alkalommal kell edzenem őket! Mégis mennyire lehet ez embert próbáló feladat?

Amikor Sloan a Jaguarjával leparkolt a Jackson gimi előtt, már korántsem volt ilyen derűlátó.

Számított rá, hogy Wisteria kis hely, de hogy ennyire, az meglepte. Ezen a középiskolán kívül csak egyetlen másik suli volt benne, és sajnos, láthatóan a Jackson állt a település szegényesebb, elhanyagoltabb részén.

Wisteria belterülete egészen kellemes, mondhatni, festői látványt nyújtott. Fehérre festett faházak, ápolt kertek, régimódi, tip-top üzletek sorakoztak az út két oldalán. A csinos főtéren még egy kellemes kis park is volt, meg egy barátságos fagyfaltozó.

De itt, ahol most leparkolt, semmi barátságosat és kellemeset nem látott. Se fagyfaltozót, se szép házakat, se parkot. Autóbontót és minden bizonnyal illegális szemétkerakót viszont annál többet. És persze ott volt a Stonewall Jackson Gimnázium, meg a tornacsarnok, egy vigasztalanul szürke és csúnya, ráadásul igen rozogának tűnő épület. Sloan azon morfondírozott, be merjen-e menni, nem viszi-e el a csarnokot a következő nagyobb szellőkés. De hogy a tető beázik, arra esküdni mert volna...

A sportcsarnok mellett helyezkedett el az iskolaépület, mely valaha szintén jobb napokat látott. A két építményt valóságos betonsivatag vette körül, melynek egy része parkolóul szolgált.

A kavicságy megcsikordult Sloan kétszáz dolláros sportcipője alatt, ahogy kiszállt az autójából. A hideg, februári szél egy gyár bűzét hozta magával.

Érdekes, de a város jobbik felén nem érezte ezt a szagot, mely itt mindent belepett. Sloan próbált a lehető legfelszínesebben lélegezni, és gyors léptekkel elindult a sportcsarnok felé.

A bejárat fölött szél tépázta tábla lógott, melynek feliratából jó néhány betű hiányzott már. Sloannak mégis sikerült nagyjából kibetűznie a feliratot, mely valami olyasmiről szólt, hogy a Vadmacskák soha nem adják fel. A Harcias Vadmacskáknak szóló rámenős biztatást egy csupa nagybetűvel szedett **ELŐRE A GYŐZELEMÉRT!** felirat zárta.

Úgy látszik, a csapat komolyan gondolja, és még a pocsék időjárás sem szegi a kedvüket, tűnődött, majd borzongva felhúzta kapucnis pulóvere cipzárját, melyet a vanderbiltes pólójához és tréningnadrágjához viselt.

A gimnázium igazgatója, akit felhívott telefonon, hogy bemutatkozzon neki, elmesélte, hogy a Harcias Vadmacskák igen keményen edzenek, mert céljuk a területi bajnokság megnyerése. Noha már jó ideje tartott a szezon, a csapat még mindig veretlen volt, majdnem az összes – a bajnoki címre náluk sokkal esélyesebb – vetélytársukat legyőzték már.

Sloan vágott egy grimaszt. Hát, ha igaz, amit olvasott, a Vadmacskák soha nem adják fel, gondolta, és különös, baljós érzések lettek úrrá rajra. Csak remélni tudta, hogy nem becsülte alá a feladatot, amikor elvállalta a csapat kiegészítő trénerének szerepét.

A gyanúja csak fokozódott, amikor az ajtón belépve egy előtérbe csöppent, mely meglehetősen lepukkant volt. Emögött helyezkedett el a jókora csarnok, mely azonban sajnos semmivel sem nyújtott hívatóbb látványt, mint az előtér.

A lelátók teljesen üresek voltak, ami akkor is fura, ha a csapat most nem meccset játszik, hanem csak edz. A sikeres csapatoknál mindig üldögélnek szurkolók a nézőtérén, hogy feltűzeljék a játékosokat. Szülők, barátok, ilyesmi. Ám a Harcias Vadmacskáknak nem volt senkijük, aki a jelenlétével támogatta volna őket.

Hoppá, ez azért így nem igaz, jött rá Sloan, amikor hirtelen észrevett egy csapat kamasz lányt a csarnok túloldalán, akik egy kupacba gyűltek, és beszélgettek. Ők biztosan a szurkolókórus, vélte Sloan, mert feltűnt neki, hogy a többségük rövidnadrágot visel. Vagy az is lehet, hogy a játékosok barátnői? Kedves tőlük, hogy mind eljöttek, hogy biztassák a fiúkat.

De vajon hol vannak a fiúk? Hová bújtak? A férfi kutatóan körülnézett, ám egyetlen Harcias Vadmacskát sem látott.

Ekkor éles sípszó hallatszott, mire Sloan ijedten összerezsent. Az edző akkor szokott így jelezni, ha minden játékos együtt van. Vagy ahogy a gyerekek mostanában mondják: *in da house*. Legalábbis Sloan azt hallotta, hogy így mondják.

Időnként nézett zenei tévécsatornákat, ahol a tinédzser műsorvezetők egészen különleges nyelvezetű felvezetésekkel szórakoztatták a nézőközönséget.

A sípszó elhalt, de még mindig nem mutatkozott egyetlen játékos sem. Ellenben a lányok

kifutottak a terem közepére. Talán valamiféle formációt próbálnak ki, amivel látványosabbá teszik a fiúk bevonulását? Sloan ezt gondolta, de megint csalódnia kellett, mert a lányok nem álltak egymás vállára, és nem formáltak sem piramist, sem diadalívet, sem semmi ilyesmit. A fiúk helyett pedig, akiket annyira várt, megjelent a sípolás forrása: egy rövid, barna hajú nő. Odasietett a lányokhoz, akik továbbra sem törték magukat azzal, hogy valamiféle formációt alkossanak.

A nő egy másodperccel később felfigyelt Sloanra, mire mondott valamit a lányoknak, és mosolyogva odakocogott hozzá.

Magas volt, majdnem száznyolcvan centi, de karcsúsága ellenére is nőies idomokkal rendelkezett. Ugyanúgy volt felöltözve, mint Sloan, vagyis pólóba és melegítőalsóba, csak az ő alsója szürke volt, a pólóján pedig a dél-karolinai Clemson Egyetem logója díszlett.

Ahogy közelebb jött, Sloan akkor látta csak, hogy nagyjából egykorúak, vagyis a nő is a harmincas évei végén járhat. A szeme szürke volt, barna hajában vöröses tincsek csillogtak. Az orrán és az arcán pár kósza szeplő virított, telt ajkán nyílt, barátságos mosoly játszott. Az arcán nyoma sem volt a sminknek, de nem is volt szüksége a festékre. Így is szép volt, és csak úgy sugárzott belőle az energia és az egészség.

Sloant meglepte, mennyire szíven ütötte az ismeretlen nő bája. Sosem gondolta volna, hogy az egyszerű, sportos típus ilyen hatással lehet rá. Inkább a rafinált, nagyvilági szépségeket kedvelte.

– Ön bizonyára Mr. Sullivan – mosolygott a nő, és kezét nyújtott.

– Igen. A Segítő Kezek akciója miatt jöttem. – Sloan elcsodálkozott, milyen nagy, erős és csontos a nő keze. Még sosem találkozott egy nővel sem, akinek ennyire férfias kézszorítása lett volna. A körmét egészen rövidre vágta, és semmiféle gyűrűt nem viselt. – Carmichael edzőt keresem – mondta. – Nem tudja véletlenül, hol találom?

A nő mosolya szélesebbre vált, ahogy elhúzta, és formás csípőjére tette a kezét.

– Én vagyok Carmichael edző. Naomi Carmichael. Hálás vagyok, hogy bár nyilván nagyon elfoglalt, mégis sikerült ránk időt szakítania.

Sloan szeme résnnyire szűkült.

– Maga Carmichael edző? – kérdezte összezavarodva. – És az előbb azt mondta, hogy *ránk*?

– Igen, *ránk*. – Naomi a hüvelykujjával a lányok csoportosulása felé bökött, akik időközben abbahagyták a beszélgetést, és őket kettejüket figyelték kíváncsian. – Mi vagyunk a Vadmacska lányok. Köszönjük, hogy segédedzőként fogja segíteni a munkánkat. Igazán nagyon örülünk annak, hogy itt van.

2. FEJEZET

– A Vadmacska lányok? – visszhangozta hitetlenkedve Sloan Sullivan, miközben Naomi válla fölött az ifjú hölgyekre bámult.

Naomi elcsodálkozott. Mit jelentsen ez a megrökönyödés? A pasi nyilván tudta, hogy egy lánycsapatról van szó, nem?

Bár ha mégsem, akkor sincs oka így megdöbbsenni. Végül is tök mindegy, hogy az ember fiúkat vagy lányokat edz. Mi köze a nemnek a felkészítéshez? Elvégre a főállású segédedző is férfi, akinek a helyére Sloan beugrott.

– Igen, a Vadmacska lányok – ismételte nyomatékkal. – Van ezzel valami gondja, Mr. Sullivan? Már úgy értem, azzal, hogy ez egy lánycsapat.

A férfi szeme a lányokra vándorolt, majd vissza Naomira.

– De hát... Úgy értem... Nem lehet, hogy... Vagyis... – Hirtelen elhallgatott. A jelek szerint a hír annyira letaglózta, hogy egyszerűen nem talált szavakat.

Ahhoz képest, hogy tanult ember, nem valami terjedelmes a szókinccse, gondolta Naomi. Ráadásul állítólag ügyvéd... Bár egy ilyen férfinak, mint ő, talán még szavakra sincs szüksége, a pusztá megjelenésével képes keresztülvinni az akarátát.

Sloan jóval magasabb volt, mint ő, ami azért már valami. Naomi elég ritkán kényszerült arra, hogy fel kelljen néznie egy férfirra, de ezúttal ugyancsak fel kellett emelnie a tekintetét. Az új segédedző vagy tizennégy-tizenöt centivel föléje magasodott. Egy ekkora pasas bizonyára jó sokat nyom a mérlegen, még akkor is, ha nincs rajta semmi felesleg. Márpedig azt a tréningruha ellenére is jól lehetett látni, hogy Sloan Sullivan valóságos izompacsirta.

Phil Leathermantől, a Jackson Gimnázium megbízott igazgatójától Naomi megtudta, hogy a férfi gimnazista és egyetemista korában igen sikeres kosárlabda-játékos volt, az pedig lerítt róla, hogy a mai napig sportos életmódot folytat. Bármilyen elfoglalt ügyvéd is, a testmozgásra nyilvánvalóan mindig szakít időt.

Úgy saccolta, nagyjából egykorúak lehetnek – vagyis a férfi szintén körülbelül harmincnyolc éves, mint ő. Erről tanúskodtak az apró ráncok a szeme és a szája körül, valamint a sötét hajában megbúvó ezüstös szálak. Menő kis pajesza mesteri precizitással volt levágva, és ettől Naominak az a kellemetlen érzése támadt, hogy ez a Mr. Sullivan körülbelül annyit fizethet a fodrászának, amennyiből ő egy hétvégi nagybevásárlást is megold az öttagú családnak. Persze a lehető legolcsóbban vásárolt mindig, és kihasználta az akciókat, de akkor is...

A férfi keze is nagy volt, és erős, ez mindjárt akkor feltűnt neki, amikor üdvözölték egymást. Mégsem olyan kéznek tűnt, mint amelyik fizikai munkához szokott, nem volt érdes egy csöppet sem. És az a hihetetlenül kék szem!

A jóképű Sloan Sullivannek pont olyan színű szeme volt, mint a hajnalkának, mely nyaranta ott virított Naomi kertjében, a kerítésre felfuttatva... Micsoda férfi! Sokan a fél karjukat adnák egy ilyen pasiért!

Ébresztő! – parancsolt magára Naomi, aki nem is értette, hogy jut eszébe ilyesmi. Persze nyilván amiatt, hogy négy teljes éve nem volt férfival...

Megrázta a fejét, és kategorikusan megtiltott magának minden ilyen irányú gondolatot. Egyedülálló anya volt, akit elhagyott a férje, és aki a tanári fizetéséből igyekszik eltartani a négy lányát. Bőven akadt elég baja a mindennapokban, nem hiányzott neki még egy újfajta probléma is.

Márpedig ez a Sloan Sullivan a százötven dolláros frizurájával és a márkás tréningruhájában igencsak úgy nézett ki, mint aki komoly problémává nőheti ki magát. Mert az asszony alig egyperces ismeretség után elkezdett olyan dolgokra vágyakozni, amelyeknek már régóta nem jutott szerep az életében, és feltehetően egyhamar nem is fog.

Az efféle fickók, mint ez a Sullivan, nyilván a magas sarkakon tipegő, hosszú, szőke hajú

cicababákért vannak oda, nem a negyvenhez közelítő, nyakigláb családanyákért, akik se sminket nem viselnek, se szexi fehérneműt.

Naominak mostanáig nem sok olyan férfihoz volt szerencséje, aki hajlandó lett volna randizni egy négygyerekes anyával. Főleg nem Wisteriában, ahol az egyedülálló férfiak nagy része nyolcvan körüli aggastyán volt.

De ő ettől függetlenül szeretett itt élni. Ez volt az otthona, itt élte le az élete nagy részét.

És a gyerekeit is itt szeretete volna felnevelni. Úgy vélte, erre ideális hely ez az álmos kisváros, ahol nyugalom van, nem pedig rohanás, és ahol szinte nem is létezik bűnözés. Leszámítva persze pár kamaszcsínyt, ám ezek Naomit nem zavarták. Elvégre ő is volt fiatal, még ha ezek az idők rég elmúltak is, és a felnőtt nőben már semmi nem emlékeztetett az egykori suta kamasz lányra.

Naomi elhessegette a fura gondolatokat, és próbált az előtte álló férfit összpontosítani.

– Nem értem, miért baj ez, Mr. Sullivan. Van valami kifogása azellen, hogy lányokat kell edzenie?

Mert ha így van, isten bizony kitekerem a nyakadat, te felfuvalkodott hólyag! – tette hozzá gondolatban.

A férfi megint feléje fordult, és ahogy a tekintetük egybekapcsolódott, Naomiban tudatosult, milyen örülten jóképű is Sloan Sullivan.

Szent ég! Az elkövetkező egy hónap sokkal nehezebb lesz, mint gondolta. A csapatnak már önmagában az is nehézséget jelentett, hogy meg kell szokniuk egy új edzőt, hát még ha egy *ilyet* kell megszokniuk, mint ez az ember itt!

A lányok mindenre fognak figyelni, csak a kosárlabdázásra nem.

De ami még ennél is nagyobb baj: az edzőjük is ugyanígy lesz ezzel.

– De hát lányok... – nyögte ki döbbenet a férfi, és mintha egy csipetnyi ingerültség lett volna a hangjában.

Sőt, az érzékeny Naomi még egy csepp lekicsinylést is kihallott belőle. Nagyon össze kellett szednie magát, nehogy túlzottan élesen vágjon vissza.

– Nahát, gratulálok, Mr. Sullivan! Nem is hittem volna, hogy ön ilyen remek megfigyelő. Igaza van. A csapatom valóban lányokból áll.

– De a lányok nem tudnak kosárlabdázni. – A férfi hangja még mindig olyan volt, mintha valamivel elcsapta volna a hasát.

– Ne mondja! – Naomi egyre kevésbé tudta visszafogni magát. – És miért nem tudnak, ha szabad érdeklődnöm?

– Hát... mert lányok. És nincs meg bennük az a...

– Vigyázzon, Mr. Sullivan! – szólt rá figyelmeztetően Naomi. – Én a maga helyében nagyon alaposan meggondolnám, mit mondok. A következő szava ugyanis könnyen az utolsó lehet ezen a helyen.

A férfi azonnal becsukta a száját, de látszott rajta, hogy eszébe sincs feladni a harcot. Talán csak egy kis ösztönzésre volt szüksége, hogy még egyszer nekidurálja magát.

– Felhívnám a figyelmét egy-két dologra a lányok és a sport témakörében – folytatta hűvösen Naomi. – Azokból a lányokból, akik iskoláskorukban sportolnak, erősebb, egészségesebb lányok lesznek. Ritkábban kapnak mellrákot, ritkábban vannak szívproblémáik, ritkábban betegszenek meg depresszióban, viszont mérhetően nagyobb az önbizalmuk. Sokkal kisebb arányban esnek véletlenül teherbe, és már csak a fizikai erőnlétük és a jobb önértékelésük miatt is jóval nagyobb esélyük van kiszabadulni egy bántalmazó kapcsolat börtönéből, mint egy átlagos nőnek.

Itt aztán tartott egy fél perc szünetet, hogy a férfi megemészthesse a hallottakat.

– Mit akart az előbb mondani, Mr. Sullivan? – kérdezte némiképp lecsillapodva. – Mi nincs meg a lányokban, ami a kosárlabdajátékhoz kell?

Ezzel végérvényesen kifogta a szelet Sloan vitorlájából, és a férfi valósággal összezsugorodott, ott helyben, a nő szeme láttára.

– Hát csak... Szóval azt akartam mondani, hogy úgy játszanak, mint a lányok.

– Az már egyszer biztos – nevetett Naomi, majd a labdát odadobta a centerjátékosnak, aki történetesen a saját lánya, Evelyn volt.